

Tölgyesi Géza

KÖTŐJELEK

Nem zavar már, hogy az illem-görcs-oldó nagyjelenetek est-undora mit fröcsköl felszínre a „sokat-tudok-rólad!” facebook-katalizátorokból, hogy a győztesnek kijáró hódolat-szekér csak a szokványos ál-oltalom repülőjegy-fekélye, és az sem izgat már, kibe, mikor mar a döglöttnek hitt gyerekkor-föld viperatorkú 3 D-je, ó nem, nem ez a kártya vet harcba, mostanában már valami más csúfít, Istenem, más valami: valami új idegenség...

Az a zaj, az a befelé tömítő sodrás a mindig ugyanazt álmodott sír-sötét piros-szürke férgéből, azok a szép-reggelt-mosolyok a kábaság kikanalizott tejpor-illata fölött, a visszanyögdécselt cukros-briós sületlen apátiájától a „Na-most-egy-kortyot-rá!” rémületéig, ahogyan az öreg-otthon-szagú függöny-csönd arany-pudvás hang-alak-árnya szembenéz velem, és úgy rebegne valamit Betsabé ujjairól a hárfa-csöpögés bizsergő grafit-hegyén...

Mért csak én hallom az észveszejtő Dávid-izzás surranó kéjhörgését, ágyékomban vasalt-fehér, telt csípők égnek, én nem ilyen tüzet kértem, bolyongtam okító éjjelek után, fullasztott, más helyett, a mocsok-vagyok érzés kapzsiság-karmazsinja, most se Dávid Betsabéját siratom a nevető szájú maszk alatt, már tudom, eltévedtem, itt a kötőjelek nem ölelések, nem vészfékek: süvítő dárda-hegyek, és hiába vár az október-kerti málna-fagy...

én már régen eltiportam: magammal magamat.